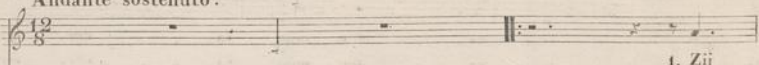

DES VISSCHERS DOCHTERTJEN.

J. B. van Bree.

Andante sostenuto.

ZANG.

PIANO.

dolce.

1. Zij
2. De

zit — op't barre zeestrand neêr, van 't mor — genrood tot d'avond — stond; Haar
wind — giert woester langs het meir en : zweept der golven digt ge — drang; Met

oog — ziet wild en schichtig rond, langs 't wit — teschuim van 't woe — lend meir, en
hang — end hair en doodsche wang zit zij op't bar-re zee — strand neêr: Wat

angs — tig roept haar blee-ke mond, en angs — tig roep haar blee-ke
toeft — ge lang, wat toeft ge lang, wat toeft — ge lang, wat toeft ge

Album 1840. N° 2.

T. C. 451.

mond: Mijn va - - - der, mijn va - - - der, mijn
 lang, mijn va - - - der, mijn va - - - der, mijn

1. 2. 3.

va - - - - - der!
 va - - - - - der!

4.

3.

De Maan stijgt op en kleurt het meir
 Met zilvren tint en grillig licht:—
 „Is er geen boot daar in't gezigt?“
 Des Visschers boot keert nimmer weêr.
 Gij toelt vergeefs, rampzalig wicht!
 Uw vader, uw vader!

4.

Zij zit op't barre zeestrand neêr
 Van't morgenrood tot d'avondstond;
 Haar oog ziet wild en schichtig rond,
 Langs't witte schuim van't woelend meir;
 En angstig roept haar bleeke mond:
 „Mijn vader, mijn vader!“

J. P. Heijze.

T. C. 151.